

SUDIČKY

Psychologický thriller z lékařského prostředí

Anotace a ukázky z knihy

Závislost... slovo často skoňované, přesto zlehčované. Každý z nás se domnívá, že mu nehrozí. Že vykouří pár cigaret, vypije nějakého panáka, zajde na pivko, občas zahraje ruletu, vsadí na sportovní zápas. Jenže... lidská duše je křehká. Má sklon propadnout tomu, co ji fascinuje. Někdy třeba jen kvůli bonusům, které člověku určitá aktivita přináší (je přece tak nevinná, no ne?). Ovšem během dní, týdnů, měsíců a let se vše prohlubuje až... se ocitne v kolotoči, který nemá konec. Nebo možná ano, ale bere na sebe háv zkázy. Příběh Ivety, hlavní hrdinky románu, začíná v nefunkční rodině. Od raného dětství zažívá domácí násilí a poté, co opilý otčím před dívčínými očima ubodá její matku, putuje do dětského domova. Zde přichází další trauma a Iveta sahá po drogách, aby na všechno zlé zapomněla. Jenže halucinogeny, později společně s novým přítelem, její život postupně změní v peklo. Iveta po těžké nehodě, za kterou také stojí závislost, skončí jako kvadruplegik a přeje si už jenom zemřít. Sudičky jí však do osudu vepsaly trochu jiný scénář...

Vázaná, lamino matné, formát 145x210 mm, 312 stran

UKÁZKY

„Mami?“ odvážíla se Iveta zvednout pohled k matce, když spořádala rohlík.

„No?“ opáčila blondýna bez zájmu. Očima skenovala zeď a zdála se zahleděná do vnitřních úvah, evidentně dost ponurých.

„Proč od něj neodejdeme?“

Pomněnkové duhovky ztmavly a mezi obočím vyskočily dvě kolmé vrásky – známka nevole. „Zase s tím začínáš?“

„Jo. Protože je děsně zlej.“

Matka pohodila hlavou. „Každej je nějakej.“

„Jenže z táty jde strach.“

„Ale prosím tě...“ Mávnutí rukou mělo působit bezstarostně, ale Ivetě neušlo, jak se přitom mámina paže zachvěla.

„Ty se ho taky bojíš!“ argumentovala bojovně.

„Dej pokoj!“ zamračila se světlovláska. „Ničemu nerozumíš.“

„To není pravda!“ hájila se. „Náhodou vidím, že...“

„Iveto! Vidiš leda tak houby, nerozčiluj mě!“ utnula ji v polovině věty matka a stáhla si z vlasů gumičku. Roztřepala slámové vlasy po ramenou a nenápadně přejela špičkou ukazováku po rance pod obočím. Mimoděk stáhla ústa do plačtivé grimasy a pak vstala. Přešla ke skřínce, ve které uchovávala léky, vylovila blistr s růžovými tabletkami a zapila rovnou dvě vodou z kohoutku.

Iveta její počínání sledovala a uvažovala, má-li pokračovat v diskuzi, nebo raději zmlknout. Na jednu stranu bylo moudřejší držet jazyk za zuby, ale nakonec vzdorně odsunula talířek. „Já jenom myslím, že nám bez něho bude líp. Babička to říkala taky! Pamatuju si to. Než umřela...“

„Mlč už!“ vykřikla máma a praštila sklenicí na odřenou pracovní desku. „Mám toho tvýho žvanění plný zuby! Co tím chceš vyřešit? Myslíš, že je to tak jednoduchý - sebrat se a odejít? Seš dítě, proboha! Nemáš představu, jak to v životě chodí. Tak přestaň breptat blbosti a radši mazej do školy. Beztak je už plno hodin.“

Jenže Ivetě bylo najednou lhostejné, že se zpozdí a dostane od třídní učitelky vyhubováno. Dosud v ní rezonovaly dozvuky nočního zážitku a ona se nechala strhnout touhou podobné chvíle eliminovat. „Dobře si vzpomínám, jak ti babička říkala, ať od něj odejdeš,“ pronesla vzdorovitě. „Taky ho neměla ráda. Copak ty ho ráda máš?“

„Probaha, nemohla bys zmlknout?!“

„Nemáš. Určitě nemáš! Vždyť tě bije. A říká ti hrozný věci!“ nedala se Iveta, přestože v mámině hlase zaskřípal vztek. Riskovala, že dostane přes ústa, ale všechno to z ní zkrátka muselo ven. Hned.

„Tak hele, slečinko! Nerozebírej laskavě můj život, na to seš ještě moc malá!“ Máma znovu naplnila sklenici vodou a žíznivě ji vypila. Pak přitiskla sevřenou dlaň k čelu – nejspíš ji začala bolet hlava. Bodejt' by ne, napadlo Ivetu. Po těch fackách a bůhvíčem dalším. Ona sama se tentokrát výprasku vyhnula, ale taky jí nebylo dobře. Měla všeho po krk.

„Já už takhle nechci žít!“ vrískla se slzami na krajíčku. „Nebaví mě to! Ve škole se mi smějou, že chodím oblečená jako socka. Nebo bezdřák. Nemám žádný kamarádky, protože jsem jiná. A taky mi říkají, že můj táta je alkáč, co propije všechny peníze. Že pořád sedí v hospodě. A ty víš, že je to pravda!“

Máma na ni zírala s očima navrch hlavy a zprvu to vypadalo, že dceři přišije pár pohlavků, potom se ale jenom vyčerpaně svezla do židle. Chvilí mlčela, a pak jí zpod víček vyklouzla osamělá slza.

To Ivetu odzbrojilo.

Přestože chtěla pokračovat, slova jí odumřela na rtech. Nechtěla mámu rozplakat! A už vůbec jí nechtěla vidět takhle smutnou! „Mami!“ vykřikla. „Promiň. Já to tak nemyslela... jenom jsem chtěla... abychom se měly líp... Aby už tady neřval a nemlátil tě...“ snažila se ospravedlnit svůj výbuch.

Matka se nekoordinovaně otočila kolem vlastní osy. Její křik už pozbyl razanci, ale stále byla při smyslech; zjevně všechno vnímala. V modrých očích se zračilo nepochopení a ona se naposledy zoufale pokusila o obranu. Namířila nůž proti manželovi, šlo však o marnou snahu zachránit si život.

Pouze ho škrábla - neměla dost sil a nedokázala ani přesně cílit. Tím pokusem Marcela jenom ještě víc rozzuřila. Vykopl jí zbraň z ruky a bodl počtvrté, tentokrát znovu zasáhl podbřišek. Kuchyní se rozlehlo vlčí zavytí.

Iveta opanovala paralyzující děs, který ji proměnil v kamennou sochu, a vrhla se dopředu. Zavěsila se otčímovi na rameno a s jekotem se ho snažila odtáhnout stranou. „Nech toho! Nech

toho!“ křičela v panice. „Pomoc! Pomoooooooooc! Pomozte nááááám!“ hulákala, co jí hlasivky dovolovaly.

Kruci, někdo je přece musí slyšet!

Musí sem přijít!

Vždyť... jinak máma umře!

Jako by z dálky zaslechla řinkot zvonku a dunivé rány rukou dopadajících na vstupní dveře. Také volání. Větám však nerozuměla a navzdory úlevě, že o nich sousedé vědí, nebyla schopná jít otevřít. Jejím tělem se nicméně ve stejném okamžiku rozlila netušená síla. Dračí energie živená strachem.

Byla skoro nadlidská.

S hrůzou sledovala krev stříkající z matčina pobodaného těla a rychle blednoucí pokožku, na níž perlil pot. Byl to strašlivý pohled.

„Tati! Tati, dost!“ vřískla a vůbec si přitom nepřipouštěla, že nejde o jejího vlastního otce. Bylo jí to jedno, potřebovala ho zarazit.

Hned!

Dříve, než...

A vtom to přišlo. Okamžik zlomu.

Máma se zřítila k zemi a její končetiny sebou zacukaly v předsmrtné křeči. Nepřirozeně vyboulené oči se stočily ke stropu, načež zesklivatěly. Tupý nůž vypadl z bezkrevných prstů, aby posléze cinkl o podlahu.

Iveta ho pár vteřin skenovala pohledem, a pak se k němu vrhla. Zvedla ho a aniž o tom přemýšlela, zašermovala jím ve vzduchu. Nečekala, že bude mít úspěch; vlastně nic neplánovala, jen už nemohla zůstat nečinná. O to větší bylo její překvapení, když se čepel střetla s otčímovou paží.

Zařval – buď bolestí nebo šokem - a natočil se k ní celým tělem. „Ty... ty malá svině!“ zachrčel a s nevěřicným úžasem shlédl dolů. Rána nebyla hluboká, stačilo to však, aby upustil zakrvácenou rukojeť a reflexivně zakryl předloktí dlaní.

Dívka nezaváhala. Mámu, chroptící na linoleu, vnímala spíš jako kulisu, zato nůž, který jí způsobil fatální zranění, viděla zřetelně. Bleskurychle po něm hmátla a vyměnila za ten, který svírala dosud.

Byl o moc těžší a rozhodně nebezpečnější. Moje záchrana, prolétlo jejím mozkiem, když spatřila výraz, který problikl tváří rozběsněného muže. Kdyby ho teď držel on, jsem během chvílky po smrti...

Zaútočila podruhé. Opět bez cílení, slepě. Tentokrát se trefila o kus výš a zasáhla nechráněné hrdlo. Řez byl čistý, skoro profesionální.

A především likvidační.

Otčím bublavě zachrčel, z pootevřených úst se vyřinula krev a stekla po neoholené bradě až na hrud'. Zakymácel se a z jeho očí vyšlehlo překvapení, skoro až úžas. Evidentně pochopil, že z něj spolu s nezbytnou tělní tekutinou uniká život a nedokázal přijmout skutečnost, že ho zabilo dítě.

„Dáš si s náma brko nebo dvě?“ oslovil Ivetu jednou odpoledne po škole vytáhlý, pihovatý zrzoun, kterému nikdo neřekl jinak než Deposit Man. Vůbec netušila, jak se jmenuje doopravdy a vlastně jí jeho příjmení bylo úplně lhostejné. Stejně jako křestní jméno. Celý jí byl putna, ale...

„No jasně!“ odpověděla tenkrát, v podstatě ani nezaváhala.

„Fajn, tak jdem!“ zazářily světle modré oči. „Máme dneska dobrej matroš. Vobjevil jsem nový zdroje,“ chlubil se čahoun.

„Tak to se těším,“ zvedla palec a připojila se k němu. Vyrazili bok po boku k roky neobývané budově – dřív patrně činžáku – ve které se scházeli s ostatními pubescenty lačnými návykových látek.

Iveta velice rychle pochopila, že se Deposit Manovi líbí, ona to však měla přesně naopak - skoro se jí hnusil. Fyzicky rozhodně. Jenže tenhle kluk měl dlouhé prsty – a to nejen v reálu, ale především obrazně. Pokud věděla, dokázal bez mrknutí oka sehnat marihuanu, případně i mnohem zajímavější materiál, se kterým může člověk zapomenout na svůj mizerný život daleko spolehlivěji než s obyčejnými tabletami na předpis. Také rychleji a samozřejmě s dlouhodobějšími účinky.

A ona nebyla hlupačka. Kdepak!

Uměla si vybrat.

Dávno jí bylo známo, že chemické otupení mozku pomáhá, aby nemusela duševně trpět. Proč ho tedy nevyužít?

Je-li tenhle drogově závislý a jak se zdá, tak trochu do ní zaláskovaný týpek ochotný sehnat jí za francouzáka (který přece nebolí) nebo sáhnutí do výstřihu pár prima bobulí, nebude se bránit.

Obchod je obchod!

Tento jí v podstatě nic nestál - Iveta se díky nedávno nabyté a denně pilované prohnanosti snadno (a stále častěji) dostávala do žádoucího rauše. Pokud se nenechá nachytat - což neměla v úmyslu - nikdo na nic nepříjde a ona si bude moci do sytosti užívat. Vychovatelé v domově byli vesměs unavení svou prací a k tomu pramálo bdělí; chovanci je zajímali pouze do výše platu. Který stál za psí štěk.

Vlastně to nebylo tak špatné!

Ivetu začal tento způsob života bavit.

Copak si nezaslouží trochu uvolnění a legrace?

Konečně, po všech těch letech hrůzy?

Jasně, že ano.

Kdo jiný?

A bude brát plnými hrstmi, cokoli, co se jí namane. Je dost chytrá, aby neprošvihla žádnou zajímavou příležitost.

Deposit Man je jenom takový malý článek v potravním řetězci, který může šikovně využít... A jestliže se v budoucnu objeví víc jemu podobných, což je pravděpodobné, ona nebude okolkovat.

Jak že se to říká? *Kdo zaváhá, nežere.*

A hladu už bylo dost. Ve všech ohledech.

Jak se ovšem dalo čekat, podobné rozhodnutí nemohlo vést jinam než na šikmou plochu, dřív anebo později. Pár let se sice téměř celé partičky – a Ivetě především - dařilo tutlat jak sklony k narkomanii, tak i eskapády, které mládež pod vlivem drog prováděla, jenže všeho do času...

Vychovatel otevřel jedny dveře a vstoupil do nevelké místnosti zaplněné povětšinou starým tělocvičným náčiním, případně odloženými věcmi. Spatřila několik žíněnek, pochroumaná bradla anebo skákací kozu s popraskaným potahem. Také několik medicinbalů, stočené karimatky a v koutě na hromadu naskládané zažloutlé noviny či papíry, patrně pozůstatek nějakého sběru.

To by mě zajímalo, co tady budu dělat, pomyslela si. Odborník na opravy pokaženého zařízení opravdu není, leda by ho snad mohla někam přemístit. Na to si sem ovšem ten páprda mohl zavolat spíš pár kluků než ji...

„Hm, dobrý, no,“ zahučela na půl úst. „A co po mně teď jako chcete?“ zvedla k muži otrávené oči.

„Ty jsi dost veselá holka, vid’?“ obrátil se k ní.

„Cože?“ povytáhla nechápavě obočí.

„Rozjívěná,“ pokračoval, aniž by ozřejmil svou předchozí poznámku. „Nebereš nic a nikoho vážně, všechny provokuješ.“ Iveta zírala do opáleného obličeje a v její hlavě zřetelně zazněly vnitřní radary, které tak dobře znala z dětství a raného dospívání. Tady se k něčemu schyluje, hlásily.

K něčemu ošklivému.

Měla bys zbystřit!

„To není pravda!“ ohradila se.

„Ale jo, je, holčičko. Dobře to vím.“ Přistoupil k ní o kus blíž a ona ucítila ostrou, až příliš vtíravou vůni jeho parfému. Nelíbil se jí o nic víc než ten chlap. Podvědomě ustoupila o dva kroky dozadu.

„Nechápu, o co vám jde!“ sraštila obočí.

„Ne?“ Jeho rty zvlnil zvláštní úsměv. „To bych neřekl. Myslím, že nejsi hlupačka a dávno ani malá holka. Že?“

„Nejsem, ale stejně vám nerozumím!“ odsekla. „A vůbec, jdu pryč. Nebudu nikomu posluhovat!“ dodala, jelikož si uvědomila, že možná skočila do nastražené léčky. Takhle přece vychovatelé chovance úkolovat nemůžou!

Nebo ano?

Než to stačila domyslet, popadl ji brunet za paži a pevně stiskl. „Nic takového!“ pronesl tvrdě. Iveta se chtěla vysmeknout, ale držel ji jako ve svěráku, neměla šanci. „Přestaň sebou cukat!“ zvedl hlas, přestože nekřičel.

„Pusťte!“ škusbla znovu rukou a cítila přítom, jak jejím tělem začíná prokmitávat panika. Připomínala jehličky, které jako by pronikaly pod kůži a vrtaly do ní miniaturní, nicméně palčivé otvory.

„Kdepak,“ odušil a bez varování Ivetou smýkl, takže zavravorala, ztratila rovnováhu a přistála na odložených žíněnkách. Okamžitě se pokusila vstát, ale nedostala šanci – stačilo pár vteřin, aby ji vahou svalnatého těla přišpendlil ke studené koženecce, takže se nemohla ani pohnout.

Ve chvíli, kdy rukou zapátral po zipu jejích džinsů Iveta rázem pochopila, oč mu celou dobu šlo. V duchu to nejspíš – podvědomě určitě - věděla už předtím, ale nyní již nemohla mít pochybnosti. Jestli se nestane zázrak, může počítat s průšvihem! Otevřela ústa k výkřiku, který však okamžitě ztlumila cizí dlaň.

„Mlč!“ zasyčel.

Pokusila se protestovat aspoň skučením, nebylo jí to však nic platné. Zatímco ji tlačil k podložce, postupně z ní stáhl kalhoty i s prádlem – bůhví, jak to dokázal. Kroutila se jako užovka, její obranné pokusy se ale mýjely účinkem.

Naopak, spíš mu nahrála, jelikož se posunula do pozice, která mu umožnila snazší přístup tam, kam se chtěl dostat. Nenapadlo ji nic lepšího než se zakousnout do vychovatelovy dlaně, až zaúpěl.

„Potvoro!“ ucedil a na okamžik ruku oddálil, ale jenom proto, aby dívce vrazil několik svižných facek. V očích ji zaštíply slzy – vytryskly z nich nejen kvůli palčivému mravenčení na kůži, ale především marnosti, s níž se snažila uniknout.

Vzápětí ucítila, jak se do ní dere ztopořený penis. Kdyby mohla zařvat, ulevila by si aspoň takto, bohužel však musela zůstat zticha. Silná ruka byla nemilosrdná.

Ivetin život nabral svěží vítr a proměnil se v divokou jízdu, přesně tak, jak doufala. Nezdálo se, že by s ní Lexa zůstával jen kvůli krátkodobému zpestření; naopak, začali spolu regulérně chodit.

Byla častým hostem v jeho bytě, kde nejen popíjeli, ale také konzumovali zakázané látky – předsevzetí, že si v tomto ohledu dá pozor, vzalo brzy zasně. Nepropadla halucinogenům v takové míře jako během studií, nicméně si je neodpírala. Všední dny s nimi byly zábavnější, a pokud zvládala svou práci, nemusela mít strach, že přijde o živobytí a bujaré večírky se zvrtnou ve strmý pád.

Aspoň si to namlouvala...

Poznala spoustu nových lidí - Lexových přátel a známých, kteří žili podobně čiperným stylem. Často vyráželi na mejdany, kde řádili jako utržení z řetězu a Ivetě se tak připomínala dorostenecká léta.

Když se nad tím zamyslela, pochopila, že jí všechna ta rozevlátost chyběla. Uvědomila si, že roky imitovala „starou mladou“, životním tempem rozhodně. A v jádru jí to vadilo, ve svém věku na rozpustilost ještě rezignovat nemusela.

Lexa jí nepřestával imponovat, naopak ji vábil stále víc. Nejen, že s ním zažívala božský sex, jaký nikdy nepoznala, ale navíc neskrblil – kdykoli měla chuť, dostala od něj drogu, pravidelně večereli v restauraci a pokud šlo o pití, na laciné značky si její nový přítel také nepotrpěl.

Proti tomu, co znala doposud, to bylo nebe a dudy. Nemohla si současný vztah vynachválit, přestože s Lexou obvykle nevedli hlubokomyslné debaty, jaké byly vlastní Radkovi – v podstatě nekonverzovali skoro vůbec. Bavili se však jiným způsobem, a ten Ivetě dokonale vyhovoval.

Časem se Lexa začal víc zajímat o její práci na klinice – jakou konkrétně zastává pozici nebo jak úzce se dostane k medikamentům. A záhy ji požádal, aby pro něj nějaké léky sehnala. Respektive ukradla, protože jinak je získat nemohla.

„Jenže já musím hlásit, kolik toho pacientům rozdám. Mám přesnej rozpis,“ zaváhala tenkrát.

„Copak neexistují nějaký vyřazený prášky, třeba s prošlou expirací? A podle mě se taky stopro počítá s povolenějma ztrátama. Navíc je jistý, že k těm pilulím nemáš přístup jenom ty. Ostatní lidi jako sestry a doktoři - všichni se v tom skladu, nebo kde jsou ty věci uloženy, střídaj, ne?“ argumentoval.

„Jo. To ano. Chodí tam fůra lidí.“

„Tak vidíš. Pokud by něco zmizelo, nikdo nebude podezírat tebe,“ zareagoval s klidem. „Budeš z obliga.“

„To není tak jistý.“

„Ale prosím tě. Však jsi zatím v práci neměla žádný problémy, ne? Věřej ti. Nemusíš se ničeho bát,“ namítl logicky.

„No... to snad ne,“ usoudila, přece jen už zčásti nalomená. Možná by se měla Lexovi za ty kratochvíle, které s ním zažívá, nějak revanšovat?

„Vidíš. Tak se zkus po něčem podívat. Řekl bych ti konkrétně, o co mám zájem,“ kul železo, dokud bylo žhavé.

„A na co to potřebuješ?“ zeptala se.

„Kámoš má takovou malou laborku, kde vyrábí fet,“ přiznal bez obalu. „Když mu dodám materiál, budeme mít my dva to, co spotřebujeme, za super cenu. A zbytek střelím, takže si ještě přivyděláme. Nebud' blbá, tohle je mega šance se napakovat. Mohli bychom pak letět třeba do Karibiku, na Nověj Zéland, nebo kam bys chtěla. To bude paráda, no ne? Za pár přemístěnejch krabiček s tabletkama ti to stojí.“

„Co když mě ale chytnou a vyrazí?“

„Neblbni, vždyť jsi říkala, že do skladu vlezde kdekdo. Žádný strachy, bude to cajk,“ mávl rukou. „A představ si pak ty prachy! Co si za ně můžem koupit. Fet je drahej, ale odbyt zajistím,“ pokračoval v přesvědčování. „Budem v balíku.“

„Mám dojem, že ty už v balíku seš,“ namítl, stále ještě trochu na vážkách. Jeho návrh byl sice znepokojující, ale rovněž lákavý.

„Tak jasný, ale prachů není nikdy dost,“ poučil ji.

Iveta popravdě netušila, čím přesně se Lexa živí - nikdy jí to neřekl a ona nechtěla vyzvídat. Tipovala, že jde o výnosnou činnost, ale když o tom nezačal sám, nenaléhala. Dost možná už s návykovými látkami obchoduje, když má kamaráda s laboratoří? Nedivila by se, ale na druhou stranu... nic jí po tom nebylo. Má Lexu ráda a sama si občas něčím zvedne náladu, takže ho nemůže odsuzovat.

Kdesi hluboko v Ivetině mozku problikla varovná kontrolka – o čem to mluví? Má si to s tím chlápkiem... rozdat? Proč?

Je normální, aby ji Lexa takhle nabízel jinému muži? Divné, vážně divné. Nebo se jí to jenom zdá?

No jasně, jde o sen. Vždyť se zdrogovala, až málem nevěděla o světě - kolikrát po kokainu v podstatě prospí celý den. A často se jí přitom zdají opravdové šílenosti. Tohle nebude skutečné, kdepak. A co se odehraje ve snu, po probuzení zmizí.

Není to reálné.

Nebude se tím zabývat.

Zahihňala se a opět usrkla pár kapek šampaňského, načež se rozverně zatočila kolem své osy.

Vůbec nevěděla, jak k tomu došlo, ale v jeden moment s překvapením zjistila, že leží zády na matraci a šedivý muž stojící nad ní si svléká sako. Po chvíli odhodil i kravatu a začal si rozepínat košili. Navzdory omámení pochopila, že se schyluje ke styku, nebyla však nijak zvlášť proti.

Tak si zasouloží, no.

Koneckonců má na sex docela chuť!

A ten chlapík je sice dříve narozený, ale vypadá dobře. Lexa už tady není a sám předtím přece řekl, že se s ním má vyspat.

Fajn, prostě to udělá.

Když mu to nevadí...

Bez zábran se oddala erotické akrobacii; vyhověla každému přání Lexova přítele. Byla poddajná a ochotná a jak musela uznat, také velice vzrušená. Stejně jako včera. To skotačení mělo správné grády. Ačkoli když její společník později opustil místnost, skoro nic si z něj nevybavila.

„Jaký to bylo, zlato?“ To už se v ložnici opět objevil Lexa. Rytmicky poklepával ukazovákem do dvoutisícové bankovky, která mu ležela v dlani, jako by tleskal. „Mrkni na tohle,“ zvedl pak peníze do výšky, aby je následně spustil na Ivetino nahé břicho. „Dva tácy. Právě odstartovala tvoje nová kariéra, kotě!“

„Co... že?“ protáhla, aniž bankovku zvedla. Udělal to za ni a zatřásl potištěným papírem přímo před jejíma očima.

„Dostalas dva tisíce za to, že ses vychrápala s Gregem,“ vysvětlil.

„On mi... zaplatil?“ nechápala.

„Jo. A já jsem ti ten kšeft dohodil.“

„Ty...?“

„Jasně. Potřebovalas přece nějaký zaměstnání, ne? Nejlíp bez smlouvy a zbytečnejch kravin okolo. Nemáš bydlení ani prachy na žrádlo a k tomu seš zadlužená. Musíš splácet, jinak ti hrozí exekuce, a když ti nebudou mít co sebrat, půjdeš bručet. No, takže jsem se důkladně zamyslel, kápl na to pravý... a odteď budeš pořádně vydělávat. Zaplatíš, co musíš, a začneš žít jako baronka! Jakej jsem, co? Poděkuješ mi?“

Chvíli nevěřičně mrkala a pak po dvoutisícovce hmátla. Lexa však pohotově cuknul paží, takže se z jejího dosahu vzdálila. Iveta zamručela zklamáním. „Je moje!“ zaprotestovala mátožně.

„Ne tak docela,“ opáčil a významně promnul prsty. „Víš, kotě, já nejsem žádnéj Rockefeller a nemůžu tě u sebe nechat bydlet zadáčo. To by vůči mně nebylo fér, kapišto? Dva lidi v domácnosti rovná se větší spotřeba a tak dále. Takže si to beru.“ Zasunul bankovku do peněženky a tu strčil do zadní kapsy džínsů.

Chvíli na svého milence jenom tiše zírala a přebírala si jeho slova. No jo, usoudila nakonec, vždyť on má pravdu. Kdyby si vzala podnájem - jakože nemá ani vindru, aby složila kauci - musela by za něj logicky platit. Takže jaké ohrazování? Lexa tady koneckonců taky nebydlí zadarmo, že jo...

„Oukej...“ souhlasila tedy. „Ale z čeho zaplatím ten dluh...?“

„Tak dva litry jako jednorázovka tě nevytrhnou, to dá rozum,“ zhoupl se na patách. „Abys z tý svý nové práce něco měla a mohla nemocnici vysolit prachy, co po tobě chce, budeš muset makat víc. Doufám, že je ti to jasný?“

Jak jinak. Jeden kšeft je málo, potřebuje pravidelný přísun peněz. Mozek, stále ještě obalený v mlze, pracoval jen z poloviční kapacity, přesto si Iveta uvědomovala, že opět sklouzává ke svému starému způsobu života. Jenže má na vybranou? Exekuce se dočkat nechce! A momentálně nic víc, než své tělo, nevládní. Stejně jako kdysi dávno... Nezbyvá než se podle toho zařídit.

Lexa se rozpřáhl a nakopl Ivetu do žeber takovou silou, že jí na okamžik vyrazil dech. Než ho znovu popadla, sklonil se k ní a trhnutím ji postavil na nohy. Jen silou vůle či spíš zázrakem zůstala stát, celou ji přitom ochromovala bolest vystřelující z boku.

„Lexo... já... to byly jenom takový kecý...“ zasípala. „Vždyť Radek... neví... kdo jsi... nemůže ti nic udělat... Ani nikdo jinej.“

„To mě nezajímá! Žvaníš a ohrožuješ mě tím, a já to tak nenechám!“ ucedil. „Víš, ty náno pitomá, proč jsem pořád cajn? Proč se mi vyhýbaj potíže s bengama? Povím ti to! Protože mám mozek na svém místě a dávám si majzla. Jenže ty seš oproti tomu kráva, co nepřemejšlí. Vychlastaná!“

„Pro... promiň...“ škemrala. „Už to víckrát neudělám. Vůbec nevím, co mě to napadlo. Ale Radek fakticky nemá páru, kde žiješ a tak. Buď v klidu... prosím.“ Chtěla ještě něco dodat, ale ve stejnou chvíli na její tvář dopadla tvrdá pěst. Ivetina hlava odletěla na stranu a vlasy divoce zavlály kolem obličeje. Na jazyku ucítila železitou pachut’.

„To máš za to, že neumíš držet hubu!“

Následoval další úder, jako v ringu. „A tohle je pro výstrahu!“ Nakonec dostala ještě dva direkty – jeden dopadl na bradu a druhý Ivetu málem znovu poslal k zemi. „Škoda každý rány, která padne vedle,“ ucedil a promnul si dlaň.

Stála před ním a vnímala, jak jí po horním rtu stéká krev, která vystříkla z nosu. Olízla pár lepkavých kapiček, ale pak rezignovala – proud totiž začal zesilovat. Lexa vrazil ruce do Ivetiny

kštice, nabral do dlaní několik pramenů a bolestivě za ně zatahal. Tichounce zaúpěla – ze zkušenosti věděla, že hlasitý projev může vyvolat ještě větší vlnu agrese.

„Štětko! A víš co? Půjďme si zapíchat!“ rozhodl Lexa a v jeho očích probleskla zhýralá potřeba ubližovat. „Ale ne, že tě budu muset k něčemu nutit. Chci, abys byla aktivní jako u svých zákošů. Jasný?“

Popadl Ivetu za zápěstí a vlekl ji k vysoké skřínce v rohu obývacího pokoje. Odemkl zajištěná dvířka, vytáhl injekční stříkačku a roztok ve skleněné nádobce, a otočil se k ní. „Dělej, zapumpuj rukou.“

Poslušně, doslova jako ovce, si vyhrnula rukáv a udělala, co jí přikázal. Vlastně se docela těšila, až zvláštní účinkem drogy. Dokonce jí nevadilo, že budou provozovat sex, který se ani vzdáleně nebude podobat láskyplnému spojení dvou blízkých duší. Než Lexa nachystal injekci, byla připravená a bez odporu si aplikovala dávku kokainu. Vzhledla k němu. „Hotovo,“ pronesla odevzdaně.

„Tak jdem! A laskavě projev trochu nadšení, nebo se naseru ještě víc, a to si fakt nepřej,“ zavelel, surově stiskl hubené nadloktí a tlačil ji před sebou do ložnice. Postel byla ještě rozestlaná – Iveta vstávala pozdě a místo, aby se o ni postarala, šla do lednice, kde si nalila něco ostřejšího „k snídani“.

Netušila, kolik času uplynulo, než znovu přišla k sobě. A znepokojující stupor, který nedokázala nijak vysvětlit, pokračoval. Mysl měla o něco jasnější, ale tím hůř. Připadala si jako tonoucí v hlubinách, špatně se jí dýchalo a okolní vzduch divně páchl.

Dezinfekce? Pochopila po chvíli. Ten odér byl tak známý... a zároveň skličující! Opět si připomněla sterilní prostory určené nebožtíkům. Těm, kteří přešli na druhý břeh. Na kůži zaútočil chlad, což domněnku, že je zavřená v nemocniční kobce sloužící zesnulým, ještě zesílilo.

A vtom k ní jako by z velké dálky pronikly hlasy. Zněly vážně, skoro až soustrastně. Naplnula veškeré své síly a vybičovala skomírající pozornost, aby porozuměla každému vyřčenému slovu.

„Podle poslední rezonance otok mozku sice zčásti opadl, nicméně i tak tlačí na důležité nervové pletence. V současné době se pacientku pokoušíme probudit z umělého spánku a zatím všechno probíhá bez komplikací. Momentálně je stabilizovaná, ale prognosticky to nevypadá dobře. Popravdě považuju za zázrak, že tu srážku vůbec přežila. Navíc v její kondici, co si budeme povídat.“

„Ehm... Spíš NE-kondici...“

„Pane kolego!“

„Sorry, jako bych nic neřekl.“

„No proto. Můžeme pokračovat, a prosil bych už bez sarkastických poznámek! Pacient jako pacient, předsudky stranou. Takže pentaplegie trvá?“

„Ano, v plném rozsahu. Neurolog se tady stavoval ráno, znovu ji vyšetřoval. Neevidoval ale žádné známky zlepšení.“

„To krvácení bylo masivní, zasáhlo velkou část mozkové tkáně. A bych tak řekl: teď už to zůstává na pánu bohu. Medicínské možnosti jsme vyčerpali.“

„Rozumím. Jakmile se tedy probere, budeme řešit přesun na NIP.“

„Ano. Už jsem o tom mluvil s primářkou.“

„Fajn. No, tak jdeme dál. Jindřich Koutný, šestasedmdesát let. Přivezli ho v noci po generalizovaném epileptickém záchvatu...“

Po této větě přestala hlasy vnímat. Řeč se týkala jiného člověka, nicméně to, co vyslechla předtím, jí bohatě stačilo. Pocítila, jak se jí stahují útroby.

Pentaplegie?

To ale znamená... totální paralýzu! Úplnou!

Pro Krista! Doopravdy hovořili o ní? Ach... takže je ochrnutá? Od krku dolů... neovládá končetiny? To... to snad ne! Zajímala se a s hrůzou si začala připouštět, že nejde o omyl ani nejspíš žert. Je to realita! Tak proto se nemůže pohnout! Připadá si jako přichycená magnetem... ne, spíš mrtvá!

Zůstala odkázaná na lůžko a pomoc druhých? Navždycky? Zdá se. Skončila jako mrzák!

Ne, ne, ne, ne!

Tohle ne!

Ne...

Něco takového jí přece osud nemohl přichystat. Třebaže je ironický, krutý a rád se lidem vysmívá... tak drsný trest - za cokoli - je příliš!

Chtěla začít křičet, škubat sebou, zatřást s někým... jakkoli protestovat proti karmě, která ji dostihla, ale v souladu s diagnózou, nad níž před chvílí polemizovali lékaři, nehnula jediným prstem. Nepromluvila. Zůstala nehybná a pasivní, pouze její duše úpěla, volala o pomoc a krvácela.

Stačilo si uvědomit trpkou skutečnost a toužila na místě zemřít. A to i přesto, že stále nebyla při plném vědomí a její mysl zčásti obluzoval opar vyvolaný medikací. Nicméně i ta poloviční bdělost stačila k tomu, aby se zděšení rozprostřelo nejen v jejím nitru, ale také pod kůží... tou, kterou vlastně necítila.

Jak bude takhle moci žít?

To přece nejde.

Proč, proč, proč se jí tohle přihodilo?

Je snad prokletá?

Zdá se, že ano. Vesmír se jí za něco mstí a patrně rozhodl, že je potřeba utáhnout šrouby co nejdůkladněji. Na doraz.

Z pootevřených očí vytryskly slzy zoufalství a ústa se otevřela k němému stenu...

Iveta měla ten den obzvlášť zlou náladu. Odstartovalo to rýmou, která ji trápila už od předchozího odpoledne a značně jí komplikovala život. Aby toho nebylo málo, vyrazil jí okolo nosu ošklivý ekzém, který sice nemohla vidět - možná naštěstí, iritoval by jí tak daleko víc - ale nenechal ji ani vteřinu v klidu. Brzy se rozšířil i na tváře a bradu a kůže jí začala příšerně

svědit. Nemožnost se poškrábat proměnila v průběhu několika hodin Ivetinu frustraci téměř v nepřičetnost.

Sestřičky sice použily hojivou mast, která měla přinést úlevu, ale účinky se nedostavily okamžitě. Iveta chvílemi plakala a chvílemi z ní padaly němé, přesto srozumitelné invektivy. Bylo jí úplně jedno, že sahá k těm nejdrsnějším výrazům a chová se hrubě až urážlivě. Neřešila ani skutečnost, že ošetřovatelky její neduhy nezavinily – naopak se jí snaží aspoň trochu pomoci.

A nejhorsí bylo, že slovní agresivitou stejně nic nezměnila, jenom ji později hryzalo svědomí.

Jenže nemohla jinak.

Kromě nachlazení a pupínků ji po nějakém čase, kdy měla klid, opět přepadla zimnice a hlava se mohla rozskočit kvůli abstinenci. Jak jenom toužila po aspoň malé dávce cracku! Po sklence vodky.

Po čemkoli, co by ji přeneslo do světa nevědomí a dodalo klid. Droga by pomohla, tak jako vždy. V aktuální situaci vlastně mnohem víc.

Jenomže Ivetina přání zůstávala nevyslyšená, její vůle byla pevně uzamčená v nefunkčním těle – mohla pouze chtít.

K zešílení!

Užíralo ji, že musí němě snášet diskomfort a nezbyvá jí než čekat, až zdravotní komplikace pominou. Jak dlouho to bude trvat přitom viselo ve hvězdách. Byl to trénink Ivetiny trpělivosti, která poslední týdny dostávala zabrat. Zostřeně si uvědomovala, že v jejím stavu jsou běžné nemoci násobně nepříjemnější než u lidí, kteří se mohou hýbat a cítila ohromnou zlost vůči osudu. Nejrady by něco roztřískala, jenže... copak mohla?

A tak pokračovala ve své bezhlesé tirádě. Nenechala toho ani ve chvíli, kdy se u ní zastavila doktorka Kadlecová, aby zhodnotila, jak se vyvíjí infekce a zda puchýřkovitá vyrážka začíná mizet, nebo bude potřeba upravit léčbu.

„Co je tohle za peklo?“ artikulovala Iveta a z jejích očí sršela vzteklá beznaděj. „Proč mě nezabijete rovnou? Musíte mě tu držet na přístrojích, když o to nestojím? Je mi děsně blbě a potřebuju hned teď dávku, abych zapomněla, že tady ležím jako hromada hnoje. A vy mi místo toho cpete jenom pitomý antidepressiva! Jenže ty jsou k hovnu! Copak to nevíte? Strčte si je do zadku! Chci koks!“

„Paní Tarantová,“ povzdechla primářka a založila ruce na prsou. „Věřte mi, že vám rozumím, i když se do vás asi nedokážu vžít. Je mi jasné, že se cítíte pod psa, ale my děláme, co je v našich silách, abychom vám ulevili aspoň tam, kde to dokážeme ovlivnit.“

„Na to vám seru!“

„Vulgarita ale ničemu nepomůže.“

„A co mi pomůže?! No? Co?“ Kdyby mohla, vyškrábala by Kadlecové oči, už jenom proto, s jakým klidem vystupovala. Ona je totálně na dně a tahle ženská vede rádoby chytré řeči! Ať radši zmlkne a konečně s ní něco udělá... Dřív, než dočista zešílí! „Kurva, píchněte mi něco pořádnýho!“

„Na to rovnou zapomeňte, drogu nedostanete.“ Primářka zakroutila hlavou. „Buďte ráda, že se váš organismus čistí. A vůbec. Nadáváte nám, chováte se vzdorovitě, odmítáte přijímat potravu a v ničem nespolupracujete. Ano, váš stav je vážný a máte to náročné i psychicky, což

chápeme. Jenže uvědomujete si, že je to těžké i pro nás? Snažíme se vám ulehčit situaci, ale naše možnosti jsou omezené. To přece musíte vědět i vy sama.“

„Přestaňte blbě žvanit! Nic nechápete a o nic se nesnažíte! Do hajzlu, je mi strašně zle! Proč jsem musela takhle skončit? Proč já? A vy... na mě serete. Jenom do mě sypete léky a žrádlo, o který nestojím! Dejte mi koks!“

Pohár primářčiny trpělivosti v tu chvíli patrně přetekl, jelikož se k Ivetě sklonila a s neúprosnou racionalitou pronesla: „Paní Tarantová, je opravdu nutné, abych vám připomínala, že jste téhle situaci šla tak trochu naproti? Na jip vás přivezli pod vlivem narkotik a je zřejmé, že jste je užívala dlouhodobě. Nejenom ten váš koks. Já vám nic nevyčítám a šlo o vaše vědomé rozhodnutí, ale teď vás dohnalo, že? Byla jste pod vlivem drog i při té nehodě, teoreticky k ní nemuselo vůbec dojít.“

Ivetiny oči se o poznání rozšířily a vmžiku také zaplavily novou dávkou slané vody. Jakkoli jí bylo špatně a trpěla vnitřní rozháraností, hlas rozumu přeslechnout nemohla. Věděla, že doktorka má pravdu. Ano, oprávněně vyčítala Lexovi podíl na své narkomanii, jenomže násilím do ní ty látky nesypal. Možná jí je párkrát podstrčil bez jejího vědomí, ale ona je pak užívala dobrovolně...

Vzhledem k tomu, že jí za mák nezajímalo program, který běžel v televizi přimontované na zdi, zaměřila pozornost na člověka, s nímž bude příští dny sdílet pokoj. Nevšímal si jí a sveřepě upíral pohled před sebe, uzavřený ve vlastních černých myšlenkách.

Hochu, ty to asi taky nebudeš mít jednoduché, pomyslela si Iveta a vzápětí se potvrdilo, že trefila hřebíček na hlavičku.

„No, tak teď budete mít na jednom pokoji dva navlas stejný případy,“ prohodil muž v uniformě zřízence k hnědovlasé sestře, která přidržovala tyč s intravenózním roztokem.

„Jo, jo,“ přitakala. „Sešlo se nám to.“

Takže taky kvadruplegik? Nejspíš po úrazu, možná podobného charakteru jako byl ten můj? Dumala Iveta. Ach bože, a zrovna tak jako já je ještě hodně mladý. Chlap, který měl celý život před sebou. Kdo ví, jestli má děti? Nebo přítelkyni, manželku? Šrotovalo jejím mozkiem.

Aspoň v tom by měl výhodu – za ní nepříjde živá duše, zato on by mohl mít milující příbuzné, kteří ho budou podporovat a povzbuzovat. Jenže co nakonec z toho... ve výsledku si jeho žena beztak najde jiného partnera. Invalida, který je odkázaný na odbornou péči, není perspektivní.

„Chudáci,“ odpověděl znovu mužský hlas. „Voba. Takhle skončit... to je fakt za trest. Já bych to teda nezvládl.“

„Souhlasím, ani já ne. Hrozný osud. Co se dá ale dělat, když už se stalo,“ opáčila lakonicky sestra a překontrolovala rychlost průtoku chloridu sodného v kapačce.

Iveta by ty dva nejradši nakopala do zadku nebo aspoň protestovala slovně, ale momentálně to nešlo – ventilátor jí do plic pumpoval vzduch a hlasivky tak měla „odpojené“. O to víc jí rozhovor mezi sestrou a zřízencem nadzvedl. Ona nepotřebuje slyšet, že je mrzák nebo chudinka!

Když pak bokem mrkla na pacienta, nad jehož hlavu právě ošetřovatelka umísťovala cedulku se jménem Petr Arazím a číslem diety, kterou mu naordinoval ošetřující lékař, zjistila, že se taky tváří všelijak. A vzápětí jeho ústa zformulovala slovo, které se nápadně podobalo výrazu „kurva“.

Jo, to sedí, pomyslela si.

„Ale no tak, pane Arazím,“ popleskala bruneta muže po strnulé paži. „Přece nebudete sprostý.“

Petr však na bodré napomenutí nedbal a zopakoval tutéž invektivu ještě několikrát. Doslova ji plival a vibrace vzduchu na rtech skoro imitovaly náznak hlasového projevu.

Kurva. Kurva! Kurva!

Zdravotní bratr hlasitě povzdychl, načež kolegyni popřál hodně trpělivosti, zamručel směrem k pacientovi nezřetelný pozdrav a zmizel za dveřmi.

„Jo, díky,“ odušila tmavovláska, a pak obrátila pozornost zpátky k Petru Arazímovi. „Tak si teda zanádavejte,“ mávla rezignovaně rukou. „Já vám mezitím píchnu injekci a nastavím tady ten monitor. A potom byste měl něco sníst, na jipu jste prý dneska za celý den neměl ani sousto. Potřebujete energii.“

Arazím rezolutně zakroutil hlavou a jeho ústa se opět rozpohybovala. Iveta neměla šanci ten proud „slov“ odchytit, protože Petra viděla pouze z boku a tentokrát už šlo o několik rozvitých vět, ale ošetřovatelka si s tím zjevně poradila.

„Já vím, že nemáte hlad a chápu, že nemocniční stravu považujete za hroznou, ale máte předepsanou dietu, kterou musíme dodržovat. Nemůžete dostat to, co chcete. A pivo už vůbec ne. Ať vám rodina přinese Birell nebo džus.“

Opět následoval výčet nadávek, mezi nimiž suverénně vévodila ta první, kterou Petr použil - zřejmě jeho oblíbená.

Sestra dál v klidu odváděla svou práci a pacientovy snahy o komunikaci ignorovala. Když byla hotová, odešla pro ovocnou přesnídátku – přesně tu, kterou Iveta nenáviděla – a snažila se muže nakrmit.

Pocítila závan soucitu, ale také sebelítosti, jelikož to na ni působilo, jako by zírала do zrcadla. S ní jednali stejně. Bylo nervy drásající sledovat, jak je teď ten dospělý, kdysi stoprocentně silný chlap naprosto bezmocný. Snažil se odvracet, ale žena v uniformě mu k ústům vytrvale strkala lžičku s tou rozpačitou směsí bez vůně i chuti. Pyrě stékalo po necitlivě oholené tváři a Iveta dobře věděla, jak je to nepříjemné.

A utéct před tím nelze.

Připadala si jako šmirák, když na ten výjev tak upřeně civí, ale nemohla si pomoci. A opět, jako už mnohokrát, si přála, aby její duše opustila tělo, které se stalo pouhou přítěží. Kvůli kterému už tři měsíce trpí jako zvíře.

Nakonec - paraván zřízenec zpátky nedal, takže co? Nebude předstírat, že je ke všemu tomu nešťěstí ještě slepá. A lepší zábavu tady beztak nemá. Koukat na ty nesmysly, co běží v televizi, se nedá, a Arazímovi je pravděpodobně jedno, že ho očumuje jiný mrzák. A i kdyby nebylo, co si na ní vezme?

A ona na něm?

Sebeironicky se uchechtla. Kripl ke kriplovi sedá, pomyslela si. Jsem v dobré společnosti...

Nakonec ale přece jen stočila pohled ke stropu. To už jí ta podívaná začala připadat nejen povědomá, ale taky na spodní hranici lidské důstojnosti. A rovněž Ivetě připomněla, že pluje na stejné lodi jako Arazím.

Neslyšně zaúpěla.

Kéž by tak mohla dostat trojitou dávku léků na spaní! Takovou, která by ji odrovnala na přinejmenším čtyřicet hodin a k tomu zajistila, aby se jí nic nezdálo. Sny nejsou žádoucí, zvláště v té podobě, jakou na sebe braly ty její. Jenže... dekurz je dekurz. Víc, než lékaři uznali za vhodné, nedostane. Sakra.

Sakra.

Nebo spíš - kurva, kurva, kurva!

AUTORKA

Markéta Harasimová začala knihy vydávat už během studií. Dnes se literární tvorbě věnuje na plný úvazek, stala se televizní a divadelní scenáristkou a vystupuje se svým kulturním programem pro děti i dospělé. Spolupracuje s řadou známých osobností a založila nakladatelství MaHa, kde vychází některá díla její, především však jiných českých autorů. Autorčina tvorba je laděna psychologicky a detektivně; často jde až na hranici thrilleru. Táhne k akci, pádným dialogům a emotivním situacím. Z tvorby Markéty Harasimové můžeme jmenovat romány pro ženy Osmnáct anebo Poháry touhy, krimithrillery Purpurové doteky, Kudlanka, Hedvábná past, Jak chutná strach, psychologické thrillery Slovo proti slovu, Doktorka Viktorie, Gaslighter, Vůně noci, Černá vdova, či psychologické romány Klinická smrt, Volným pádem, Smrtný hřích. Na kontě má rovněž interaktivní knížky pro děti Z deníku kočička Ťapičky, Koťátka kočička Ťapičky a Putování kočička Ťapičky, nebo humorný román pro ženy Na kočičí svědomí. Titul Sudičky je autorčinou v pořadí jednatřicátou knihou, celkově osmadvacátou pro dospělé. www.marketaharasimova.cz